



Balans

OVERWEGING

Inmiddels is onze dochter een tiener. Toen ze jonger was, zat ik nog wel eens met haar op de wipwap. Van de glijbaan kun je alleen, maar in je eentje op de wip is wat lastig. Zelf ben ik niet echt fan van dit speeltoestel, het voelt altijd een beetje ongemakkelijk. Je denkt dat de wipwap voor een kind moeilijker is dan voor een volwassene, maar dat is dus niet waar. Omdat je als volwassene zoveel zwaarder bent moet je flink afzetten om de lucht in te gaan. En vervolgens je spieren goed aanspannen om de klap op te vangen als je beneden komt (en te voorkomen dat je kind wordt gelanceerd). Als je meer gewicht hebt moet je harder werken om samen een goede balans te vinden.

In de bijbel wordt de balans geassocieerd met eerlijkheid en rechtvaardigheid. In de oudheid werd er gewogen met gewichten. Hoe makkelijk is het om daarmee te knoeien en zo jezelf te verrijken. Maar God houdt juist van eerlijkheid en recht, en Hij komt op voor de armen en zwakken. Hij verbindt daarom Zijn naam aan een eerlijke balans:

“Knoei niet met lengtematen, gewichten en inhoudsmaten. Gebruik een zuivere weegschaal met zuivere gewichten (...). Ik ben de HEER, jullie God, die jullie uit Egypte heeft geleid.” (Lev. 19:35,36).

Soms zie ik het leven als een soort balans: een beetje geven en een beetje ontvangen. Wat tijd voor God en wat tijd voor mezelf.

Iets weggeven zodat ik mezelf tegoed mag doen. Een beetje Gods genade en een beetje mijn eigen goede ik. Toch denk ik dat dit balansdenken niet klopt. Het is ten diepste een soort verdienmodel. Iets ontvangen omdat je wat geeft. Een beetje van God en een beetje van jezelf. Maar écht in balans kom je er niet mee. Het geeft geen echte rust, want je móet steeds wat om in evenwicht te blijven. Terwijl het leven in rust ontvangen is: Gods liefdevolle genade.

Zelf beseft ik steeds beter dat niets van wat ik heb echt van mij is. Van alles wat God me geeft kan ik gebruiken wat ik dagelijks nodig heb, de rest mag ik uitdelen. Langzaam schuiven mijn gewichten wat op. Met vallen en opstaan, want dit is een groot leerproces. Vaak zijn mijn gewichten nog onzuiver: dan denk ik dat ik zelf meer tijd, aandacht, spullen en uitjes nodig heb. Dat is altijd het gevolg van vals balansdenken: ik denk te moeten compenseren wat ik op eigen kracht doe of hoe ik naar mezelf kijk - je kent het wel. Een bodemloze put waar altijd meer in moet. Ik verwar alles wat ik heb met wie ik mag zijn. Met als gevolg dat ik neem van wat anderen eigenlijk nodig hebben.

Wat doe jij met de energie, tijd, kwaliteiten en het geld dat je hebt? Denk aan de wipwap: als je meer hebt, moet je harder werken. Soms moet je uitdelen om zelf in balans te blijven. Om rechtvaardig te zijn richting anderen. Niet om rechtvaardig te worden voor God, want Jezus is het die bevrijdt. En als je ergens te weinig van hebt?

“Mijn God zal uit de overvloed van zijn majesteit elk tekort van u aanvullen, door Christus Jezus” (Fil. 4:19).

Misschien wel door iemand anders die in Zijn naam rechtvaardig is...

-Marije Koelewijn

